

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

329

Szerző: Buday Dezső

Cím: A keresztény Budapest harca

Idő

"1924"

Személy

Forrás:

A Nép

Helvszám

3m
(Hely)

1924. 11. 16.
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

A keresztény Budapest harca

írta Buday Dezső nemzetgyűlési képviselő

A székesfővárosi törvényhatósági bizottság ujjaadalkitása tárgyában a tegnapi napon a parlamentben lefolyt szavazással a vita kulminált, a javaslatnak a legfontosabb rendelkezéseket tartalmazó szakaszát, úgy mint a helybenlakás és a kerületi beosztás kérdései eldöntettek; egyik döntés sem hozta meg a Keresztény Gazdasági Párt teljes sikerét, mert, sajnos, a megalkuvók és a megalkuvások ingoványos országában élünk, ahol a férfias elhatározás és a helytállás csak kivételes.

A kormányának a fővárosi törvény kérdésében János-arcú volt, megengedem, hogy nem is tehetett egyebet, mert párt nélküli négy liberális képviselő urnak elhamarkodottan tett ígérete erre a sajnálatos szerepre kárhoztatta.

A belügyminiszternek nagy erőfeszítésébe került elhitetni az egységes párttal, hogy a törvényjavaslat megfelel a keresztény gondolatnak, mert hiszen az egységes párt keresztény jelszóval és zászlóval toborzott az országban a nemzetgyűlési választások idején.

Biztosíthatom a kormányt, hogy az egységes párt tulnyomó többsége nem hitte el a kormány kijelentéseit és a keresztény gazdasági párt szónokainak okfejtése és bizonyításai nyomán nem tartja a javaslatot a keresztény Budapest érdekében valónak!

Nagy fáradságba került a kormányának, hogy a pártot meggyőződése ellen a javaslat általunk erősen támadott két szakaszának elfogadására bírta.

A Keresztény Gazdasági Párt az utolsó percig úgy a plénumban, mint a belügyminiszter uralma külön is folytatott vitája során a keresztény Budapest biztosítására minden tőle telhetőt megtett.

A legutolsó percben, amikor már a huszonkét választókerülettől a kormány eltéríthető nem volt, legalább ebben a keretben kívántam a törvényjavaslat egy nyilvánvaló igazságtalanságát reparálni. Ugyanis amíg az V. közigazgatási kerület, vagyis a Lipótvároshoz tartozó 7-ik számú választókerületben a választók száma 8365, addig ezzel szemben a IX. közigazgatási kerület, vagyis Ferencvároshoz tartozó XX-ik választókerületben a választók száma 13.987, mégis a kormány a huszonkét választókerület alapján előterjesztett javaslatában a zsidó Lipótváros belsejéig valamivel több, mint 8000 választót számláló 7. számú választókerületére ugyanannyi, vagyis 12 mandátumot javasol, mint a keresztény Ferencváros XX. belső kerületére, amelyben a választók száma csak 13-mal marad a 14.000 alatt.

A miniszter ur az én beigazolásomban a szavazás előtt megértést mutatott és hajlandónak látszott elfogadni a plénumban is előterjesztett azon indítványomat, hogy a legelzáróbb igazságnak megfelelően a Lipótváros említett és kb. 8000 választót számláló része 10 mandátumot nyerjen, ezzel szemben a Ferencváros fentemlített része 14.000 választó arányának matematikailag és pontosan

megfelelően 14 mandátumot nyerjen.

A szavazás ennek a vitathatatlanul helytálló indítványnak az elvetését végződött, újabb bizonyítékául annak, hogy a kormány a tett ígéretei által guzsba kötve még a lézzel fogható igazságtalanságból sem volt képes engedni. Bár ez a látás bizonyítéka annak,

hogy a javaslat keresztényellenes és a zsidóknak, a judeodemokráciának kedvez.

A Keresztény Gazdasági Pártnak azt a nagy erőfeszítését — amelyet a párthoz tartozó egynéhány fővárosi nemzetgyűlési képviselő, egy a parlamentben ritkán adódó magas nivóju objektív vita során produkált — nem koszoruzta a joggal várt siker.

Ugyanis bár a Keresztény Gazdasági Pártnak a nyári szünet előtt módjában lett volna a törvényjavaslatot természetesen a mainál gyarlóbb formában és keresztény szempontból még kevésbé megfelelő stipulációkkal átengedni. Köztudomásu, hogy a zsidó demokraták a vita befejezésének álláspontján voltak. Ebben az irányban agítottak a liberálisok és szociáldemokraták, hogy a fővárosi törvény a nyári szünet előtt tető alá kerüljön.

Elégtételül szolgál és azt hiszem, hogy pártunk azon tagjai, akik a nyári szünet előtt a vita lezárását célszerűbbnek tartották, hogy egy előrelátható kellemetlen vitának eleje vétessék, maguk is be fogják látni, hogy ami történt, az volt a helyes.

Mi alkalmat adtunk a vádaskodóknak összes vádjaik előadására, de egyszersmint alkalmat nyer-

tünk azokat a vádakát, amelyeket a hazugságok egész sorozatából kovácsoltak, a már hetedik hete folyó vita során teljesen megdönteni; a névjegyzék-hamisítás vádjával kapcsolatban beigazolást nyert, hogy a gheztóban a lakosság nagyobb százaléka választó, mint a keresztény Ferencvárosban és Várban.

Beigazolást nyert, hogy a fővárosi üzemek vezetése terén főleg a villamosvasutak hihetlent produkáltak és hogy a villamosvasutak igazgatósága ezt a nagy munkát egy elenyésző csekély díjazásért végzi, amely díjazás az igazgatóság, a végrehajtó bizottság, a felügyelő bizottság, elnökök és vezérigazgató, összesen tizenöt vezető egyéniség együttes díjazásával messze alatta marad és nem teszi ki egy harmincadrészt annak a díjazásnak, amit a zsidó rezsim alatt a vezérigazgató egymaga kapott.

Beigazolást nyert, hogy a liberális rezsim könnyelmű és adósságesináló gazdálkodásával, amelynél csupán az üzletkötés és a vállalatszerzés volt irányadó, megvetette alapját a főváros mai nyomorúságának. Ezt a szörnyű gazdasági helyzetet örököltük. A főváros hajóját soha el nem képzelt gazdasági romlásban igazgattuk. Bár 1923 december 31 óta eltávoztunk a városházáról, mégis az üzemgazdálkodást — az időközben megjelent kormánybiztos — semmi vonatkozásban meg nem változtattuk, pedig mint a gázművek volt vezérigazgatója, az üzemeknek legalaposabb ismerője, aki mai politikai feladatának megoldásában segítségül sikereket várhatott volna az üzemgazdálkodásnak

olyan, a fogyasztó közönség érdekében való reformjától, amely a produktumok árát csökkenti. Örülünk, hogy mindezen megállapításokra a fővárosi törvényjavaslat vitája alkalmat adott. Mi szolgáljuk a keresztény ügyet, a kormány azonban csak beszél róla, vagy talán helyesebb a megállapítás, hogy már nem is beszél róla. annál többet fogunk mi a választásoknál ezekről beszélni, de ha kell, elszántan cselekedni is.